

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

LA REBAIXA FISCAL ÉS PER A LA MAJORIA NOMÉS TESTIMONIAL

Ramon Tremosa i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

El futur de CiU (2)

Nou any, més impostos

La lletra petita de la fiscalitat parla més clarament que els governants, com és el cas de les pensions públiques: se'ns diu que no cal patir pel seu futur alhora que s'incentiva el pla de pensions privat a l'IRPF, que és l'únic producte que en redueix la base imposable i que en trenca la progressivitat.

DE LES LIMITACIONS FINANCERES de la Generalitat és molt reveladora la lletra petita dels tributs cedits, especialment en transmissions patrimonials (TTP) i en successions i donacions (ISD). En les compravendes la Generalitat cobra un 7% del valor del bé transmès en l'TTP i cobra un escalat en l'ISD, que pot arribar a un 85% del valor de l'herència. La Generalitat té dret al percentatge impositiu sobre el valor real del bé i per això fixa uns criteris de determinació i de comprovació (uns coeficients multiplicadors) d'aquest valor, ja que no sempre es comprova el declarat pels particulars.

A LA CIUTAT DE BARCELONA el coeficient multiplicador per a l'any 2006 va ser fixat en 2,8 vegades el valor cadastral: qui hi comprava un pis el 2006 havia de declarar un valor de venda, com a mínim, resultat de multiplicar per 2,8 el valor cadastral en l'TTP per calcular la base imposable de l'impost. A l'impost de successions qui heretava un pis el 2006 també l'havia de multiplicar per 2,8. A Barcelona ciutat aquest coeficient va passar del 2,4 del 2005 al 2,8 del 2006, un increment anual d'un 17%: qui heretava un pis per mort del pare o la mare l'any 2006 va haver de pagar un 17% més d'impostos que per defunció del mateix familiar l'any 2005. Així s'ha anat aconseguint un increment camuflat de la pressió fiscal per mitjà dels coeficients multiplicadors sense haver de variar els tipus impositius: 2,8 el 2006, 2,4 el 2005, 2 el 2004 i 1,70 el 2003. Això explica per què les recaptacions dels tributs cedits de la Generalitat s'han més que duplicat en els darrers tres anys.

PER AL 2007 LA DIRECCIÓ GENERAL DE TRIBUTS acaba de publicar la *Instrucció de comprovació de valors*. El nou coeficient multiplicador és de 3,2, fet que suposa un 15% d'increment de càrrega impositiva sense canviar cap llei. Així, un immoble rebut en herència el dia 1 de gener del 2007 pagarà un 15% més d'impostos que si és rebut un dia abans. Si l'immoble té un valor cadastral de 200.000 €, a efectes fiscals tenia l'any passat un valor com a base imposable de l'impost de 448.000€. En aplicar les tarifes i tipus impositius pertinents (28,87%), el 2006 calia pagar en impostos 92.405 €. El 2007, en canvi, caldrà pagar 110.882 €, perquè conforme al nou coeficient multiplicador el valor del pis és de 512.000 € (en tots dos casos se suposa d'aplicació una bonificació del 20%). Per al mateix immoble la Generalitat ara recaptarà uns 18.500 € més.

FETS, NO PARAULES. Amb nou o vell Estatut sant tornem-hi, que no ha estat res. Ho va dir el secretari d'Estat d'Hisenda, Carlos Ocaña, fa deu dies: "L'Estat ja no té més marge de maniobra per transferir més recursos a les autonomies; qui vulgui més diners que augmenti els seus tributs cedits". El conseller Castells ja no deu preveure ni un euro més per càpita enguany i, si fins al 2009, en el millor dels casos, no entra en vigor el nou model de finançament (encara pendent de concreció), ja

GUILLEM CIFRE

“Se segueix pressuposant que aquest és un país sense classes mitjanes amb segones residències, sense estalvis ni fons d'inversions, ni pisos en propietat arrendats com a inversió”

podem descomptar el futur coeficient multiplicador de l'any vinent: 3,6? I per bé que l'habitatge habitual del testador rebut en herència per cònjuge i fills gaudeix d'una bonificació d'un 95% del seu valor, encara segueix vigent el límit de 125.060 €: ben poca cosa vistos els actuals preus dels pisos. Aquesta reducció no ha experimentat cap variació des de la llei de mesures del 2001.

LES RENDES MITJANES són les més perjudicades per l'impost de successions, atès que els patrimonis de base societària familiar hi obtenen reduccions de fins a un 95%. Es dona la paradoxa que una herència de deu milions d'euros pot acabar tributant igual que una de mig milió. I pel que s'ha dit fins ara

sobre la seva reforma, se segueix pressuposant que aquest és un país sense classes mitjanes amb segones residències, sense estalvis ni fons d'inversions, ni pisos en propietat arrendats com a inversió. Es dissenya una fiscalitat en la qual els rics no paguen (podrien domiciliar-se fiscalment en altres autonomies) i per als pobres la rebaixa és testimonial.

AQUESTA CREIXENT PRESSIÓ FISCAL a Catalunya contrasta amb la decreixent pressió fiscal sobre l'habitatge en altres autonomies, algunes d'elles secularment sobrefinançades. Si hi afegim que el govern central en uns territoris hi inverteix secularment molt menys del que hi pressuposta, mentre que en d'altres passa tot el contrari, s'explica per què algunes regions seguiran rebaixant i suprimint els seus tributs cedits.

EL CONSELLER CASTELLS va afirmar fa poc que “el nou finançament serà bilateral i multilateral alhora”, sense més concrecions sobre els nous recursos de què disposarà la Generalitat. ¿La nova bilateralitat de Catalunya amb l'Estat serà la del PSC amb el PSOE a Madrid? ¿La nova multilateralitat serà la secular submissió dels nostres interessos als de les altres autonomies? ERC, que ha optat pel PSC, ¿no té res a dir o a fer sobre aquest tema? Fins quan? Si es vol aturar la creixent desafecció dels catalans envers els seus propis polítics, cal molta més claredat i precisió en els temes importants de país.

Marçal Sintès

Coincidint amb el debat entorn a l'estratègia de la casa comuna del catalanisme, s'ha suscitat a CiU una qüestió que, sent distinta, hi està més lligada del que pugui semblar: la dels ministres a Madrid. De fet, aquest és un dels tabús del pujolisme que Artur Mas va trencar fa temps. L'actual líder de la federació ha repetit molts cops que no s'oposa per principi a incorporar CiU al govern d'Espanya. La reflexió sempre s'havia produït pressuposant que aquesta força política seria al govern de la Generalitat. Ara, però, han sorgit des d'Unió Democràtica veus –Duran Lleida, principalment– que advoquen per entrar al govern de Madrid a desgrat que CiU estigui a l'oposició a Catalunya. Tanmateix, una operació com aquesta presenta un alt risc que CiU vegi violentada la que és la seva raó de ser, això és, el reconeixement en tots els àmbits de la identitat nacional de Catalunya. Al meu parer, la federació nacionalista s'endinsaria en una rateta d'improbable escapatòria. En les actuals circumstàncies, un pas com el que reclama Unió podria significar per a CiU exposar-se a cometre un autèntic suïcidi polític. Caldrà veure quina és la decisió final i fins a quin extrem està disposat Duran Lleida a portar la discussió, però no és impensable, en aquest context, que a CiU es pogués arribar a plantejar, aviat o més endavant, la possibilitat de divorci. Un divorci que, per atenuar els danys inevitables, hauria de ser amistós i basat en una estratègia concertada no ja de *casa comuna*, sinó, per expressar-ho succintament, de *cases aparellades*. És a dir, autònomes i complementàries.

m.sintes@hotmail.com